

Marjan

Ik denk dat het voor veel mensen een verbetering zou zijn als ze in een kip zouden veranderen

**JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN DRIE
KLEINKINDEN.**

“Zit je naar je kippen te kijken?” Buurvrouw Riet komt de tuin in met de krant. Die ruilen wij. Zij geven ons hun landelijke ochtendkrant en wij geven onze streekkrant retour. Zuinig. Of noem het lekker praktisch. Ik knik. Ik kan uren op het bankje naar die kippen kijken en ontdek allerlei menselijke trekjes in hun gedrag. Akelige trekjes. Alleen, kippen hebben ze wel, maar ze gaan er relaxter mee om.

Neem nou achterdocht. Nou, daar hebben kippen absoluut last van!

*Ze pikken een kiezeltje van de grond, laten het vallen als ze merken dat het niet te eten is, proberen het nog een keer en laten het weer los. Dan pikken ze het maiskorreltje dat ernaast ligt, laten dat voor de zekerheid ook eerst twee keer vallen, eten het op en ineens valt hun oog op dat kiezeltje van net! Hé! Pikken! Herhalen vanaf *. Vol terechte achterdocht. Maar evengoed onverstoort. Frustratieloos. Gewoon accepteren dat het leven soms een kiezeltje bevat.

Mensen zouden, als ze een kiezeltje eten, meteen losbarsten in protesten.

Wie is verantwoordelijk voor dat kiezeltje? Die beginnen niet aan dat stukje mais, laat staan dat ze nog een keer een kiezeltje proberen. Die zoeken meteen een schuldige. Want daar draait het om. Wie heeft het gedaan? Zelfs al zijn de meningen nog erg verdeeld over de schadelijke werking van een kiezeltje, toch gaan we alvast fel in protest. Neem nu 5G. Dat is schadelijk, menen sommigen. Dus steken ze die masten in de fik. Wetenschappers denken er trouwens anders over en handige ondernemers produceren babydraagdoeken met een speciale binnenvoering, zodat we onze zuigelingen tegen de straling kunnen beschermen. Ook die van je mobiele telefoon. Wie zich wel blootstelt aan de straling, verandert in een soort kip. Ik heb zo langzamerhand de neiging te denken dat dat voor veel mensen een verbetering zou zijn. Want achterdocht voert soms tot vreemde conclusies. Het toppunt kwam ik ooit tegen op Facebook, bij een kort filmpje van Irma Sluis, die leuke doventolk van de persconferenties. Daar stond bij: ‘Laat je niet foppen, hè? Die Irma Sluis is helemaal niet doof!’

Kippen zijn ook zo vergevingsgezind. Mijn zwarte haan zit soms als een malle achter mijn blonde haan aan. Die blonde rent voor z’n leven. Dan zijn ze ineens bij de heg. Daar kun je niet verder. Dat zet hun wereld zó op z’n kop, dat ze hun ruzie vergeten en gebroederlijk naast elkaar een tijdje naar torretjes lopen te zoeken. Nee, dan wij. Als je mij zo achtervolgt, vergeef ik je dat nooit.

Nu zie ik pas dat de krant in een plastic zak zit. “Per ongeluk hondenvlees op laten ontdooien,” zegt Riet. “Onleesbaar. Ik gooi hem weg.”

“Ik zal de streekkrant even voor je pakken,” zeg ik. “Koffie?”

Ik leer zo veel van die kippen.